

lig synes at troe, at man har gode Dage, naar man kommer i en høiere Stilling.

Sfcherning: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Sfcherning: Ja, det gjælder for dem, der ikke nødvendigvis bestandigt maae trække i Kjolen; saa er det en anden Sag, men skaf de Andre gode Dage, saa at de kunne tage de Underordnede og lade dem trække.

Steen: Jeg skulde ikke have taget Ordet ved denne første Behandling, fordi Debatterne i Almindelighed ere ørkesløse, naar Enhver veed, at Loven vil gaae videre, og der ikke foreligger noget bestemt Punkt, som kommer til Afstemning samme Dag, men da den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) har klaget over, at der ikke er anført Noget mod det af ham antydede Forslag, skal jeg tillade mig i al Korthed at fremføre et Par Bemærkninger, som jeg dog troer have nogen Betydning. For det Første maa man jo ganske vist, naar man vil gjøre et Forslag, see hen til dets practiske Betydning, see hen til, hvorvidt det f. Ex. kan have Udseende til at gaae igjennem, og hvorvidt det ikke ved at komme frem og gaae igjennem kunde bevirke, at Regjeringen slet ikke antog Loven. Jeg veed nu ikke, om den ærede Rigsdagsmands Forslag vil have en saadan Virkning med Hensyn til Regjeringens Stilling til Sagen, men det skulde ikke undre mig, om det var Tilfældet, thi af hvad der, saavel andetsteds som ogsaa her, er passeret i denne Sag, ligger det jo klart for, at Regjeringen ikke sværmer meget for en saadan permanent Lov. Jeg troer, at naar den ærede Indenrigsminister har været forekommende nok til at forelægge Loven væsentlig i den Form, hvori den er vedtagen for indeværende Finantsaar, er det allerede en Imødekommen, som der er Grund til at sætte Priis paa, og vi maae da ikke strax forlange, at Regjeringen, muligvis mod sin Villie, skulde gaae ind paa et langt videre-

gaaende Forslag. Det var den practiske Side af Sagen, men den har ogsaa en heel anden Side. De Herrer ville erindre, at Loven, som den foreligger, er Diebliffets Værk; den er i fort Tid bleven til her i Folkethinget i foregaaende Session, og man kan hjælpe sig med den i eet Aar og i to Aar, naar den bevilges for et Aar ad Gangen, men jeg troer ikke, man i den Skikkelse, den nu har, uden videre Overveielse og Begrundelse kan slaae den fast. Det kan man vistnok ikke allerede af den Grund, at der fra mange Sider er anført Meget, som er af nogen Betydning, ved Siden af Meget, der er af liden eller ingen Betydning, og jeg troer ogsaa, der med Føie kan indvendes — tildeels er det allerede blevet indvendt — Noget imod, at man opstiller Bygget som det eneste Bestemende ved den variable Deel af Gagen, thi jeg troer, der er andre Factorer at tage med i Betragtning, og da Folkethinget sidst gif ind paa dette Forslag, troer jeg ogsaa, at det nærmest var i det Haab, at Regjeringen, naar den saae, hvad Thingets Billie var, skulde yde nogen Bistand med Hensyn til Undersøgelsen af, hvorledes et slikt Forhold for Fremtiden skulde ordnes. En saadan Bistand have vi ikke faaet, og jeg troer, at dersom der skulde gjøres Noget til at fastsætte Gagerne saaledes, at een Deel af dem blev variabel, medens den anden Deel bestod i en fast Pengesum, saa maatte det skee gjennem en nøiere Undersøgelse, tildeels udgaaet fra Regjeringen og tildeels fra Rigsdagen, en Undersøgelse, som maatte gaae ud fra at bestemme, hvilke andre Hensyn der maatte tages end Hensynet til Kornpriserne, og hvorvidt og i hvilket Omfang det var muligt at fastsætte nogen anden Betalingsmaade end den i rede Penge.

Jeg skal tilføie et andet Punkt, som det forekommer mig at være rigtigt at tage med, naar der er Spørgsmaal om at etablere en Gagelov, som skal gjælde for længere Tid, og det er, at man saavidt muligt maa undgaae at fastsætte Gagen i en Pengesum, for hver enkelt Embedsmand, hvorimod man bør fastsætte Gagernes Forhold til hverandre, altsaa have en vis Gageeenhed, hvorfra man skulde gaae ud, hvorefter der kunde fastsættes, hvor-